

LBRIS

We know
books

Rejtő Jenő
Az elveszett cirkáló

Editura KEDVENC Kiadó
Székelyudvarhely, 2022
ISBN: 978-606-9633-99-7

Megrendelhető:

0744-505331

0744-611095

E-mail: kedvenckiado2012@gmail.com

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
REJTŐ, JENŐ

Az elveszett cirkáló / Rejtő Jenő. –
Odorheiu Secuiesc : Kedvenc Kiado, 2021
ISBN 978-606-8638-98-0

821.511.141

TARTALOM**ELSŐ FEJEZET**

Nézeteltérés egy pireuszi csapszékben. A kocsmáros megmenti a whiskyt, de nem csináltatja meg az ablakot.

MÁSODIK FEJEZET

Esik az eső. Rozsdás ismét leveszi a kezét a Kölyökről. Felkeresi a Nagy Főnököt. Megveri. Azután átalakulnak részvénytársasággá, és Pizkos Fred ügyvezető igazgató lesz.

HARMADIK FEJEZET

A részvénytársaság tagjai kerülnek a feltűnést. Rozsdás titoknak jön a nyomára. Pizkos Fred meglátogatja egy barátját, ez bonyodalmakra vezet, de nem verik agyon őket. Később elcsennek egy kisebb hadihajót.

NEGYEDIK FEJEZET

Egy beteg matróz és egy egészséges ölet közötti összefüggés. Ellátják magukat szivarral, és túlélnek a katasztrófát. Rozsdás karriert csinál.

ÖTÖDIK FEJEZET

Hajókeresztelő. Pizkos Fredről lemossák a vezetéknévét. Rozsdás előbbre viszi Tom Leven ügyét, kivág egy szép védőbeszédet és egy ablakot. A cirkáló eltűnt, de jól érzi magát. Kikötnek Calcuttában.

HATODIK FEJEZET

Rozsdás meg van elégedve a fogadtatással. Viszont a francia haditerv ellen nem tud védekezni. Egy matróz nagy bajt okoz. Akasztófa helyett kerekasztal. Egy igazság akkor is fontos, ha nincs semmi értelme. Ezt jegyzőkönyvbe veszik.

Tom Leven gyászosan szerepel. A részvénytársaság csődje. A rossz időjárás jó jel. Rozsdás szerint nagyban megy a játék, és ebben igaza van, de fejbe ütik. A cirkáló végre megkerül, de nincs sehol. Ilyen még nem volt a világon!

NYOLCADIK FEJEZET

Újra összejön a társaság. A játék még nagyobbra megy. Rozsdás meglepő fogadtatásban részesül. Tanítójának igaza volt. Végleg elveszítik a játékot.

KILENCEDIK FEJEZET

Hogyan lett a „Radzeer” kísértethajó. Bradford elmenekül, és Kvang marad. A cirkáló elindul utolsó útjára, de mit ér a szerencse, ha elfogyott a szivar. A szenvedők sem maradnak magukra.

TIZEDIK FEJEZET

Bradford saját oktatásával találja szemben magát. Egy ablak rossz kilátással. A „Radzeer”-ügyben csak Rozsdás emel panaszt a frakkja ellen. Panaszát elintézik.

Nézeteltérés egy pireuszi csapszékben. A kocsmáros megmenti a whiskyt, de nem csináltatja meg az ablakot.

1

Ez volt a legfuresább fiatalember, akit valaha láttak. És ahhoz képest, hogy a nyakát éppen a Krokodil tartotta a kezében, elég nyugodtan viselkedett. Bár lehet az is, hogy megfulladt már, ezért tűrte olyan mozdulatlanul és lehunytt szemmel pillanatnyilag kényelmetlen állapotát a Krokodil roppant tenyerei közé ékelte nyakával. A Hóhérok asztaltársaságával szemben (e társaság pénztárosa volt a Krokodil) látszólag közömbösen, de mégis bizonyos várakozással állt a három Gyóntató. Elnevezésüket két francia haditengerész eltűnésének köszönhetik. A két tengerész e háromtagú társaság által lopott holmikat rendszeresen továbbította a Márachal Joffre cirkálón, mondanom sem kell, hogy a felettesek tudta nélkül, és egy alkalommal egész egyszerűen elhajóztak az áru ellenértékével együtt. Hajójuk ugyanis hosszabb időre az indiai vizekre ment. Egy év múlva gyanútlanul visszatértek, bízva az emberi feledékenységben. A három csempész azonban nem bizonyult szórakozottnak, és így e könnyelmű matrózoknak nyoma veszett. Mondják, hogy előzőleg a károsultak rábeszéltek a matrózokat, hogy nyilatkozzanak a magukkal hozott csempészáru rejtékhelyéről. Ugyanis a két matróz nemcsak vitt, hanem hozott is csempészárut. Azt is mondják, hogy miközben a lelkükre beszéltek, az egyik matróz meghalt. A másik végül is gyónt, és a három csempész kára megtérült egy csónak mélyén elhelyezett nagy mennyiségű kábítószer révén. Azóta hívják őket, „Gyóntatóknak”.

A „Hóhérok” nevű asztaltársaság állástalan matrózok számára fejtette ki karitatív működését, ami annyiban nem volt teljesen önzetlen, hogy az egyesület tagjai képezték a segélyre szoruló állástalan matrózok zömét. Az asztaltársaság alapjában véve önszegélyező egyesület volt, a szónak abban a szoros értelmében, hogy önmagukon segítettek, tekintet nélkül a célra vezető eszközökre, legyen az feszítővas vagy kés.

A helyzet tehát ez volt: a Hóhérok asztaltársasága a kocsmá bejárat felőli részén állt, Krokodil nevű pénztárosuk körül, aki egy ember nyakát tartotta kezeiben, azzal a szándékkal, hogy az említett nyak tulajdonosát, huzamosabb szorítás révén, fulladás következtében beállott halállal ölje meg. Szemben velük látszólag közömbösen, de bizonyos fokig várakozó állásponton foglalták el pozíciójukat a Gyóntatók, élükön Rozsdással, aki

dohányzott. A másik Gyóntatót „Főorvos Úrnak” hívták, mert egy barátját, aki osztozkodás közben hülyének tette magát, olyan türelemmel verte órákon át, míg az illető hárbombetes kórházi ápolás után ép elmével tért vissza a kültelki társaságba, és hogy a gyógy mód megismétlését elkerülje, eleget tett a Főorvos Úr jogos igényeinek. A harmadik Gyóntató, tisztességes nevén Bunkó, kissé jobbra a Főorvostól, megvakarta vállát, de csak azért, hogy kitapintsa a kabátja alatt négyzerezesen összecsavart drótkötelet, amelynek végén jókora vasdarab volt. Erről a különleges verekedési szerszámjáról nevezték el Bunkónak.

- Hé, Krokodil! Mit akartok attól a kölyöktől? Úgy láttam, hogy a mi asztalunkhoz szándékozott ülni - kérdezte álmos hangon Rozsdás.

A Krokodil kissé kiengedte a fiatalember nyakát, mert nem szeretett társalgás közben gyilkolni.

- Régen kerestünk már egy spiclit, aki mindent beköp. És azt hiszem, ez az itt, akit éppen megfojtok.

- Nézd, Krokodil, elismerem, hogy mindenkinek tisztéltre méltó magántügye, hogy kit fojt meg, és kit nem. De ez a fiú a mi asztalunkhoz akart ülni, mikor nyakon csípted. Először mondja meg, amit esetleg nekünk üzentek általa, és azután, ha igazán azt hiszed, hogy rendőrkém, öld meg békességben.

- Tudod mit? Előbb megölöm, aztán beszélj vele.

- Helytelen álláspont - vetette közbe a Bunkó.

- Nem hiszem, hogy a magunkévá tesszük.

- Én sem - mondta a Főorvos, és elővett egy körülbelül negyven centiméter hosszúságú kést.

- Civakodni akartok? - kérdezte megbántva az egyik Hóhér.

- A kölyköt engedjétek el - felelte valamivel határozottabban, de békésen Rozsdás és közeledett egy lépést. A fiatalember, nyakával a nagy marokban, ijedten pislogott jobbra-balra, de szólni nem mert, vagy nem tudott. Arca zöld volt a rémülettől. A Krokodil, hogy véget vessen az egésznek, nagyot rántott az áldozatán, és elkezdte rázni. Közben eltávolodott cimboráitól az ivó közepe felé. Rozsdás kezében, az ördög tudja, honnan, egy bikacsök jelent meg, és ugyanez a bikacsök a következő másodpercben a Krokodil tarkóján csattant, hogy ez, mint valami letaglózott barom zuhant fejével a söntéspolcnak, valószínűleg törött nyakesisgolyáival. Két üveg valódi skót whiskyt a kocsmáros nyomban a hóna alá vett, és elietett a belső szobába. Ez az ital nagyon drága volt. A Főorvos Úr egy rántással hátralódította a megszabadult fiút.

Néhány másodpercnyi súlyos szünet következett. Az afférnál csupa nyugodt ember volt jelen. A Gyóntatók útját elvágták.

A bejárat felé álltak a Hóhérok. Ezek ötven voltak, közöttük a Szigonyos, aki könnyedén meghajlította a félcolos vasrudat.

A söntéspolc mellett mozdulatlanul feküdt a Krokodil, nem lehetett tudni, él-e még. A polc mögött ismét feltűnt a kocsmáros, akinek eszébe jutott, hogy a brandyért is nagy kár, mert mostanában nehéz hozzájutni tehát ezt is bevitte magával a szobába, és bezárta az ajtót.

A Bunkó kezében megjelent a rövid sodronykötél, amelynek a végén a vasnehezék volt. Rozsdás jól tudta, hogy tülerővel állnak szemben, tehát, ha lehet, menekülni kell. Az öttagú csoport fenyegetően lassan megindult feléjük. Gyorsan odasúgta a Főorvosnak: „Te, a lámpát...” És nem várt választ, mert jól tudta, hogy megértették, felkapott egy asztalt és belevágta a közeledő csoportba. Ezek egy pillanatra szétrebbentek, és a Főorvos egy széssel máris leverte a lámpát.

A sötétség jóformán még be sem állt, mikor Rozsdás bal kezével felragadott egy széket és jobbjával a rémült fiatalembert. Előbb a széket vágta bele az utcai kirakatba, az ablak csörömpölve tört szét, nyomban utána dobta a fiút, aki a széthulló üvegserepek között sértetlenül bukott ki az utcára, és ugyanezen az úton ugrott ki ő is. A fiú keskeny árnya szolgálatkészén lapult melléje.

- Fuss, ahogy tudsz! - kiáltotta Rozsdás, és rohant, miközben valakit letütött a bikacsökkel, éppen mikor feléje szúrt.

Ha a Bunkó és a Főorvos társuk után akartak volna menekülni, végük van, mert hátukba kapják a késeket.

Ők az egyetlen helyes stratégia szerint a szemberohanó Hóhérok közé vetették magukat, akik a váratlan összejöttől hirtelen szétperdültek. Bunkó máris átvette magát a söntéspolcon, a Főorvos Úr felugrott a polc tetejére, és vadul bombázni kezdte támadóit az üvegekkel. Az egyik ötliteres üveg Szigonyos fejével együtt tört szét. Erre meghátráltak kissé a támadók. A kocsmáros - ágya alatt - idegesen cigarettára gyújtott, megpróbálta a kárt felbecsülni a csörömpölés alapján, és elhatározta, hogy az utcai ablakot nem csináltatja többé meg.

A pillanatnyi szünetet kihasználva Bunkó és a Főorvos felborították a líkőrökkel megrakott állványt, hogy elzárja az üldözők útját, azután egy lendülettel kitörték a vendéglős szobájába vezető ajtót, onnan az ablakon át az utcára értek. A sarkon még látták Rozsdást befordulni a fiúval. Egy sötét tárgy röppült utánuk, néhány milliméterrel eltevesztette a fejüket, és csörömpölve a kövezetre zuhant. Azután rohantak. Az irányt már tudták, ugyanis régen megállapodtak mind a hárman abban, hogy komolyabb nézeteltérés után törzskávéházukban találkoznak...

A kávéház a szárazdokk közelében volt, közönsége a környék ismertebb

személyiségeiből állt, és neonbetűkkel egy szép cégtábla függött az ajtón:

LIBRIS

We know

KÁVÉHAZ ÉS ÉTTEREM
„A Négy Döglött Patkányhoz”
AZ ÚRI KÖZÖNSÉG TÁNCOL!

2

- Ezek után sürgősen el kell tűnnünk Pireuszból - jelentette ki Rozsdás, miután mindannyian együtt ültek.

A fiatalember rémülten nézte három marcona barátját, a „Négy Döglött Patkányhoz” címzett étterem és kávéházban, ahol az úri közönség táncol. („Dining room, Man spricht deutsch.”)

A táncoló úri közönség nagy része munka nélküli díjbirkózókból és szórakozni vágyó csarnoki árusokból, valamint a társaságukat képező, vegyes fajtájú (néger, maláj, fehér) hölgyek csoportjából állott. A hölgyek igen kivágott és feltűnően rövid ruhában voltak, valamennyien nagyon részegek.

- Én is azt hiszem, hogy okos lesz, ha eliszkolunk innen - mondta a Főorvos Úr.

- A Hóhérok sokan vannak. Nem is tudom, hogy miért vitatkoztunk olyan hevesen ezért a nyeszlett fiúért.

- Kérem, én őszintén köszönöm... - hebegte hálásan, még mindig remegő hangon a fiatalember, de Rozsdás jóindulatúan legyintett:

- Ugyan, hagyj! Nem vagyunk tánciskolában. Nekem már rég gusztusom volt odaszólni egyet ennek a baromnak. Különben is elég már Pireuszból. Fel tehát! Menjünk a vidám Észak-Afrikába! Hallihó! Gyerünk a festői Port Szaidba! Téged pedig ezentúl Kölyöknék nevezünk, mert úgy nézel ki, mint aki most szökött meg a rövidnadrágból.

Ezzel a fiatalember végérvényesen a „Kölyök” lett. Így történt itt a keresztelés. Nem lehet az embereket azzal a kényelmetlen kérdéssel zaklatni, hogy mondják meg a nevüket. Inkább adnak új nevet, amit a másik kikötőben egyszerűen ledobhat. Az igazi nevét jóformán senkinek sem tudják. Ha valaki jól szurkál, azt elnevezik „Bicskának”, és akinek csúnya a bőre, az természetesen „Ragyás” néven lesz közismert. Egy széles vállú, tömzsi apacsot Bivalynak hívtak. Midőn egy késszúrás következtében soron kívül elhunyt, semmiféle módon se lehetett kideríteni az igazi nevét. A fejfáján az állt, hogy ismeretlen. A szeretője idővel mégis összegyűjtött egy sírkőre valót, és most egy szép gránitlap fekszik az apacs

sírján, ezzel a felirattal:

ITT NYUGSZIK
A BIVALY
ÉLT K. B. 40 ÉVET

- Most mondd meg, Kölyök - kérdezte a Bunkó -, hogy miért kerestél minket!

- Mert azt mondták... hogy a Rozsdás... a Rozsdás úr... megszökött a légiőből.

- Ugy? - jegyezte meg a Rozsdás.

- Lehet valami a dologban. De miért pirongatott úgy meg a Krokodil?

- Mert... mert a fivéremet keresem... aki eltűnt...

- Ez, fiam, érthetően idegesíti itt az embereket - bólogatott a Rozsdás.

- Ugyanis itt alig van valaki, akinek ne lenne a számláján néhány eltűnt úr. Ilyesmi megesik a kikötőkben. Valaki eltűnik. Itt járt, és kész. Illetlen dolog firtatni, hogy hova lett. Mi a foglalkozásod?

- Lakatos vagyok...

- Ne hazudozz, fiam - szólt rá Rozsdás szemrehányóan. Szeme elé tartotta a Kölyöknék kis piszkos kezét.

- Azt akarod mondani erre a kézre, hogy valaha is fizikai munkát végzett?

A fiú hallgatott.

- Hát nézd, öcsém - mondta Rozsdás -, miután hazudozol itt nekünk, levesszük rólad a kezünket. Csak azt sajnálom, hogy a Krokodilét is levettük. Isten áldjon...

- Köszönöm... - mondta a fiú, azután felkelt és eloldalgott. Néhány másodpercig csendesen ült a három barát.

- Hm... - mondta Bunkó -, szerencsétlen egy figura. De van benne valami, hogy meg kell sajnálni.

- Szerintem - meditált Rozsdás - az ifjúnak valami pereputtyát erre mifelénk elintézték. Most járkal itt, hogy hátha megtalálja. Valami úriember lehet. Én is az voltam valamikor. Mit röhögsz?! Azt hiszed, minden ember nyitott bicskával jön a világra?

Rozsdás fizetett.

- Hová megyünk innen? - kérdezte Bunkó.

- Jó lenne Port Szaid?

- Nagyszerű - mondta Rozsdás közömbösen és felállt.

- Hát szervusztok. Hajnalban beszélünk a Nagy Főnökkel azután megyünk Port Szaidba. Hallihó!

És ment. Furesa alak volt ez a Rozsdás. (Vörös haja miatt nevezték el Rozsdásnak.) Nem nagyon és nem feltűnően, de kifejezetten vörös volt. És egy egész kicsit szeplős. Mindez azonban jól állt neki.

Arányos, karcsú alakján nem látszott meg, hogy néhány igen jelentős kikötő leghírhedtebb vereskedője. Az arca gyerekes volt, és jóformán állandóan vigyorgott. Alig lépett ki a „Négy Döglött Patkány” nevű vendéglőből (az úri közönség táncol), midőn szemközt, egy sikátor bejárata felett pislákoló gázlámpa alatt megpillantotta a sovány fiút. A Kölyök egy bátortalan lépést tett. Rozsdás nagyilelkűen intett:

- Na gyere ide, te marha.

A fiú gyorsan melléje sietett, és szótlamul kísérté. Nem is tudta, miért, de nagy-nagy nyugalmat érzett a szeplős gyerekarcú, vidám csavargó mellett.

- Hát mit akarsz, mi? - kérdezte bátorítóan.

- Szívesen segítek rajtad, ha tudok. Vagy nem engem vártál?

- De... Nem akartam a többiek előtt is beszélni: Magának őszintén elmondok mindent.

- Akkor csak rajta, kezd el. Cigaretta nem akarsz?

- Köszönöm.

- Rágyújtott.

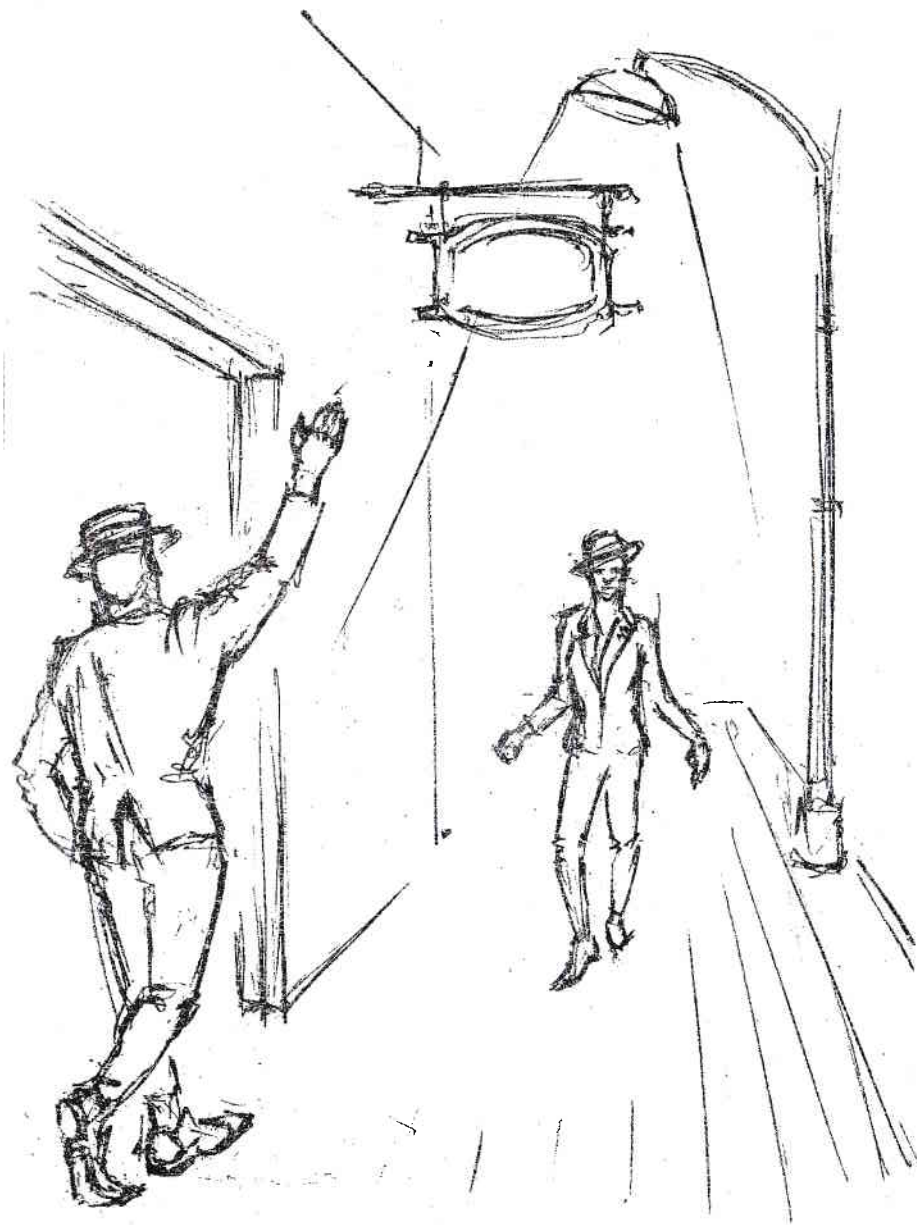
- Hát most, ha akarja, elmondok magának mindent, Rozsdás úr.

- Mentek.

- Hagyjuk ezt a finomkodást. Mondd csak nekem, hogy: „te Rozsdás”.

- Hát kérek alássan, te Rozsdás... - kezdte bátortalanul - én úgy érzem, megbízhatom benned. Meg kell bíznom benned. Az az ember, aki eltűnt és keresem, a fivérem. Két évvel ezelőtt még vezérkari kapitány volt az angol hadseregben. Évekig dolgozott egy találmányán, valami nagy fontosságú technikai újítás volt. Azt hiszem, hogy egy elektromos leadó volt a lényege, amelynek segítségével víz alatti aknákat lehetett felrobbantani nagy távolságról. Fivérem senkinek sem szólt erről a találmányáról, csak az asszisztense tudott róla, és sajnos egy nő, akit szeretett, akiben vakon bízott. Ez okozta a vesztét. Egy napon ugyanis, mikor a fivérem befejezte a munkáját, és jelenteni akarta az illetékeseknek, hogy megtekinthető a modellje, értesült róla, hogy hasonló találmányt jelentett be egy tisztársa. Nem tudom ennek a tisztnek a nevét. Katonai találmányok ügyében nagyon titokzatos minden eljárás. Fivérem összeszedte rajzait, hogy igazolja az elsőbbségét. A rajzai azonban hiányosaknak bizonyultak. Valaki néhány fontosabb tervet ellopoit. Ugyanez a valaki adta bizonyára át a többi rajzról készült másolatot annak a másik tisztnek.

Tom, ugyanis a fivéremet Leven Tamásnak hívják, most már tudta, hogy a tettes csak a menyasszonya lehet, csak neki, Helena Aldingtonnak volt

szabad bejárása a fivéremhez, ő tartózkodott órákig a lakásban, ha a fivérem távol volt. Azonnal Helénhez sietett. Izgatott jelenet játszódott le közöttük.

Tamás valószínűleg a két rajzot követelte, amelyek egy nap előtt tűntek el. A portás látta, hogy a fivérem kalap nélkül, idegesen rohan el. Fél óra múlva az egyik lakáj bement Helena Aldingtonhoz. A nő már halott volt, agyonszúrták egy papírvágó késsel. Ott találták Tom kalapját. Az íróasztalon ott feküdt fivérem revolvere. Tudták, hogy milyen állapotban jött el a menyasszonyához, egy cseléd hangos szóváltást is hallott, szóval kétségtelen volt a bűnössége. Nyomban le is tartóztatták volna, ha a lakásán van, de nem ment haza. Egy barátjánál ült kétségbeesetten, Finley kapitány-nál. Az esti lapokban már benne volt a gyilkosság, és ez a kapitány, aki nem hitt fivérem bűnösségében, segítségére volt, hogy egy Görögországba induló katonai repülőgépre feljusson árnéven. A hadbíróság távollétében tartotta meg a tárgyalást, megfosztották a rangjától, kitzsították a hadseregből és halálra ítélték. Fivérem innen Pireuszból írt utoljára, több mint másfél éve. Ebben a levelében említette, hogy valószínűleg beáll a légióba. Szegény anyám belehalt a csapásba. Egyedül maradtam. Egy hajózási vállalatnál dolgoztam mint tisztviselő...

- Na látod, hogy nem vagy lakatos - dühnyögött Rozsdás.

- Két hónap előtt egy igen előkelő úr hivatott magához. Nyugalmozott tábornaszernagy, és úgy tudom, a legnagyobb angol hadianyaggyár vezetője. Kérdezte, hogy hagyott-e a fivérem rajzokat otthon? Megmondtam, hogy egyetlen rajzát sem találtuk meg, vagy elpusztította, vagy magával vitte őket. A tábornaszernagy ekkor elmondta, hogy a találmány, amelyhez hasonlót a fivérem is bejelentett, nem sikerült. A feltaláló tiszt, aki igen derék ember, és akit a fivérem igazságtalanul vádolt meg, valahol tévedett. Szóval a bemutató nem sikerült, és hiába foglalkoztak a tökéletesítéssel.

A tábornaszernagy azt mondta, hogy ez a találmány hihetetlenül fontos. És lehetséges, hogy a fivérem elképzelése helyes volt. „Tom Leven ugyan igazságtalanul vádolta meg egy felettesét, mert ez véletlenül hasonló találmányon dolgozott, azután megölte a szeretőjét, mindez azonban nem zárja ki azt, hogy segítségünkre legyen ennél az igen fontos találmánynál?” - mondta a tábornaszernagy.

- „Lehet hogy az ő megoldása volt a helyes. Ha Tom Leven eladta már egy másik nagyhatalomnak a találmányt, érdekünkben áll, hogy mi is megszerezzük tőle. Ha nem adta el, akkor még fontosabb, hogy mi szerezzük meg elsőnek. Tom Leven bűntudatához semmi közöm. Találmányáért viszont, ha jó, ötvenezer fontot ajánlok fel. Az összegről láthatja, hogy milyen fontosságot tulajdonítunk ennek a találmánynak.

Külön becsületszavamat adom, és erről írásbeli ígéretet is kap hogy Leven ellen, amíg a találmány ügyében tartózkodik Angliában, az eljárást felfüggesztik.

Ha bemutatja a találmányt, és sikerül, akkor ötvenezer fontért megvesszük, ha nem sikerül, akkor is újra külföldre mehet bántatlanul. Nem teszek fel önnek kérdéseket - mondta a tábornaszernagy -, de lehetségesnek tartom, hogy tud valamit Tom Leven tartózkodási helyéről. Azt hiszem, ez a mesebeli összeg megérdemli, hogy felkeresse fivérét. Talán okosabb, ha személyesen próbálja meg rávenni, hogy rekonstruálja a találmányát számunkra, az esetben, ha a rajzokat már megsemmisítette. Tudom, hogy maga szegény, ezért ötszáz fontot kiutalok a maga számára, hogy ha kell, Dél-Amerikába vagy Ausztráliába is elmehessen Tom Leven után.”

Rozsdás sokáig hallgatott.

- Az semmi esetre sem helyes - mondta végül -, ha valaki megöli a nőjét. Verje meg, és kész. De ezek a feltalálók mind ilyenek. Rögtön azt hiszik, hogy másnak nem juthat az eszébe ugyanaz. Szóval, megkaptad az írást; amely szabad utat ad fivérednek, ki és be Angliából, amíg a találmány ügyében jár?

- Itt van nálam - mondta a Kölyök, és megmutatta a hivatalos menlevelet.

- Hm... ez elég érdekes...

- Kedves Rozsdás... magában... benned van az utolsó reményem. Meg kell találni a fivéremet. Szegény, talán valahol szenved, pedig boldog és gazdag ember lehet, ha átadja a találmányát Angliának.

- Hogy jutoitam éppen én az eszedbe?

- Valaki azt mondta, hogy a légióban voltál.

- Ott voltam, fiam. Egyike vagyok azoknak a ritka embereknek, akiknek sikerült megszökni onnan. Ha fivéred is ott van, akkor nyugodtan visszafordulhatsz Londonba. Mert se pénzzel, se ravaszsággal, se imádkozással onnan nem engedik ki öt évnél előbb. És az ember nincsen vasból, nehéz azt az öt évet megérni.

- Legalább ha megtudhatnám... biztosan, hogy ott van-e egyáltalán a légióban?...

- Ezt esetleg megtudhatom. Menjünk a Fáraóhoz. Az tudja az ilyesmit.

Elindultak a Fáraóhoz. Nem lehet tudni, hogy miért hívták Fáraónak. Piszkos, karvalyorrú, kopasz ember volt. Egy deszkabódében lakott a kikötőben, amely fölött francia címer volt, és ez állt egy táblán:

OFFICE FRANCAIS
RENSEIGNEMENTS
POUR VOYAGES.